

เทศน์อบรมฆราวาส ณ สวนแสงธรรม กทม.
เมื่อวันที่ ๒๖ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๕๑(บ่าย)

เรียนมากสงสัยมาก

ท่านเจ้าคุณ...วัดพระศรีมหาธาตุ ท่านเสียเมื่อปีกหลายริ่ง ท่านมีอำนาจมากปกครองวัดสงบเงียบเลย พระณรรกั้วมาก ไม่กลัวยังงอำนาจของธรรมเป็นอย่างนั้นละทางจิตใจของท่านสำคัญอยู่ มาเล่าภาวนาให้ฟัง นำฟังอยู่นะ เอ้อ มันต้องอย่างนี้ซิ เราก็ออย่างนั้น ท่านเล่าเรื่องจิตลงจิตรวมให้ฟังนำฟังมากนะ เจ้าคุณอะไรน้ำลื้มแล้วละ เราไปนี่เราไปพักกับท่าน โอ้ย เคารพจริง ๆ มาขออนวดเส้นให้ด้วยนะ บอกไม่ให้หวด เป็นเจ้าฟ้าเจ้าคุณมานวดอะไร โอ้ย ไม่สำคัญเจ้าคุณนั้นนะ อาจารย์สำคัญกว่า เลยหวดเหมือนเนรน้อยนะ เป็นเจ้าอวาสมานวดเส้น พุดธรรมะให้เราฟัง ที่ให้หวดก็เพราะว่าท่านจะคุยธรรมะ เราจะฟังตอนนั้นพุดกันตอนนั้น เราจึงให้โอกาสท่านนวด นวดไปคุยกันไป มีแต่ธรรมะล้วน ๆ นั้นละถึงได้รู้เรื่องราวจิตท่านสำคัญอยู่มาก

อย่างนี้ละจิต ธรรมถ่ำลงเข้าไปในใจของใครแล้วคึกคักอาจหาญทันที ก็เห็นจริง ๆ รู้จริง ๆ ไม่ได้เหมือนความจำนะบอกแล้ว ตะกี้นี้เทศน์จะว่ายังง ไม่ทูลถามพระพุทเจ้า ไม่ใช่ประมาทพระพุทเจ้า ก็ทนโทอยู่อย่างนี้จะให้ไปทูลถามอะไร ก็เห็นอยู่อย่างนี้จะไปทูลถามอะไร นั้นละ สนฺทสิฏฺฐิโก คือเห็นเองแล้วหมดปัญหาทันที พระพุทเจ้าประกาศไว้แล้วว่า สนฺทสิฏฺฐิโก เป็นเครื่องตัดสินตัวเองไม่ต้องไปทูลถามพระพุทเจ้า คือประกาศธรรม สนฺทสิฏฺฐิโก ให้ผู้ปฏิบัติรู้เองเห็นเองแล้วไม่ต้องทูลถามพระพุทเจ้าที่นี้พอไปเจอเข้าแล้วก็ปั๊บเลย

อย่างพระสารีบุตร ท่านบอกว่าท่านไม่เชื่อพระพุทเจ้า ท่านเชื่อตนเอง ที่นี้พระดาบอดก็ว่าดูถูกพระพุทเจ้า เป็นถึงอัครสาวกข้างขวา ทำไมจึงเป็นมิจฉาทสิฏฺฐิ ไปดูถูกพระพุทเจ้า พระพุทเจ้ารับสั่งให้ประชุม มาที่รับสั่งถาม ไหนสารีบุตร ว่าเธอไม่เชื่อเรตถาคตไซ้ใหม่ ไซ้ พระเจ้าข้า แล้วเธอเชื่ออะไร ข้าพระองค์เชื่อตัวเอง เชื่อความรู้พระพุทเจ้ายังเป็นเฟิน ๆ นอก ๆ เชื่อพระพุทเจ้าสอนมายังไม่เห็นตอนเชื่อนั้นนะพอมาเจอนี้แล้วหมด ที่นี้ไม่ต้องเชื่อพระพุทเจ้า เชื่ออันนี้พอ ความหมายว่าอย่างนั้นพอว่าข้าพระองค์เชื่อตัวเอง เอ้อ ไซ้แล้วสารีบุตร นั้นเห็นใหม่รับสั่งปั๊บเลย

นี่ละ สนฺทสิฏฺฐิโก ประกาศอย่างนี้แหละ เมื่อใครเจอเข้าแล้วไม่ต้องไปถามใครจากนั้นมา ก็ไม่ต้องไปสนใจกับพวกดาบอด พวกดาบอดไปยุ่งเราให้เราได้ประชุม ไปฟ้องเราว่าพระสารีบุตรดูถูกเรตถาคต เราก็ออย่างนั้นแหละ เรามาพุดเรื่องราวเป็นเครื่องยืนยันกันให้พระดาบอดทั้งหลายฟัง มีหลายองค์ที่พุดอย่างนี้นะ องค์เหล่านั้นท่านไม่พุด ท่านเห็นอย่างเดียวกันแล้วก็ไม่ทราบจะพุดอะไร บางองค์ท่านก็พุด พระตา

บอดหูหนวกปากเปราะท่านก็พูดละซี หว่าพระองค์นั้นเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ เตือดร้อนถึงพระพุทธเจ้าต้องมาตัดสินให้

นี่ท่านองค์นี้ก็เหมือนกัน เวลาจิตของท่านลงนี้เล่าให้ฟังนำฟัง สำหรับเคารพเรานี้ เคารพจริง ๆ นะ เรียกว่าสุดยอดเลยว่างั้นเถอะ มาขอขวดเส้น บอกไม่ให้ขวด เป็นเจ้าฟ้าเจ้าคุณ โอ๊ย ไม่สำคัญเจ้าคุณ สู้อาจารย์ไม่ได้ ว่าเจ้าคุณไม่สำคัญ สู้อาจารย์ไม่ได้ ขวดเรื่อย จากนั้นท่านก็เล่าภาวนา เอ้าว่าไป ว่าไป ๆ ก็แก้กันไปพูดกันไป ปฏิบัติยังไง เราก็อธิบาย เรานอนท่านนั่งพูดธรรมะให้เราฟัง ชัดชัดตรงไหนเราก็แก้ให้ เอาอย่างนั้นนะ ๆ โอ้โห ท่านชะมักเขม้น

ธรรมะถ้ารู้ภายในใจแล้วเรื่องความสงสัยทั้งหลายนี้จะหายไปหมดเลย ปฏิบัติอยู่นั้น ฟากเมฆโน่น สนฺทสิฏฺฐิโก อยู่ในนี้ เหมือนพระพุทธเจ้าอยู่ฟากเมฆเหมือนกันนะ พอเจอนี้ปั๊บที่เคยเชื่อพระพุทธเจ้าอย่างฝังใจ ๆ พอถึงอันนี้ปั๊บเท่านั้นจะปล่อยพระพุทธเจ้าทันทีเลย เรียกว่าได้ที่ฟังแล้ว ไม่ต้องเป็นภาระให้พระองค์แบกหามต่อไป ความหมายว่างั้น ที่ว่าปล่อยพระพุทธเจ้า แต่ก่อนเกาะพระพุทธเจ้าอยู่ตลอด ความเชื่อพาเกาะ เชื่อพระพุทธเจ้าเชื่อมา ๆ พอมาเจอเข้าจ้ง ๆ แล้ว ที่นี้ปล่อยพระพุทธเจ้าเลย เอานี้พอ พระพุทธเจ้าก็ชี้เข้ามาที่นี้ ให้มาเกาะตัวเอง เกาะพระพุทธเจ้าก็เกาะเพื่ออันนี้

ถ้ายังมีผู้ปฏิบัติอยู่ ศาสนาเราก็ยังจะเด่นเรื่องมรรคผลนิพพานตลอด ดังที่เห็นนี้ ลูกศิษย์หลวงปู่มั่นมีสักก้องค์ ตั้งแต่อัฐิกลายเป็นพระธาตุ ๆ อัฐิกลายเป็นพระธาตุนั้นคือดีตราว่าเป็นพระอรหันต์ พุดง่าย ๆ ว่างั้น นี่คือพระอรหันต์ ไม่ต้องบอกก็นี่คือพระอรหันต์ทันทีเลย เพราะเป็นเครื่องประกาศแล้ว ในธรรมท่านบอกไว้ชัด อัฐิที่จะกลายเป็นพระธาตุได้นี้ต้องเป็นพระอรหันต์เท่านั้น เท่านั้นฟังซิไม่เป็นอื่น พอปั๊บถึงนั้นแล้ว อ้อ ทันทีเลย เครื่องประกาศ นี้ประกาศทางส่วนหยาบนะ

คือใจเมื่อบริสุทธิ์แล้ว ความบริสุทธิ์ของใจนี้จะฟอกธาตุชั้นธ้อออกมาให้กลายเป็นธาตุชั้นธ้อที่บริสุทธิ์ไปตามส่วนแห่งธาตุหยาบของตนนะ ธาตุชั้นธ้อนี้ก็เลยกลายเป็นธาตุบริสุทธิ์ไปตาม ๆ กัน เพราะจิตที่บริสุทธิ์นั้น ความบริสุทธิ์ที่เป็นเจ้าของนั้นกระจายออกมาเรื่อย ๆ โดยหลักธรรมชาติ ยิ่งเข้าภาวนาด้วยแล้วยิ่งเป็นเรื่องกระจายไปตลอด ชักฟอก ๆ ธาตุชั้นธ้อให้สะอาดไปตาม ๆ กัน พอถึงขั้นเรียกว่านิพพานแล้ว หรือว่าตายแล้วเท่านั้น อันนี้ก็กลายเป็นพระธาตุไปเลย เพราะบริสุทธิ์แล้วเต็มส่วนของธาตุชั้นธ้อส่วนหยาบว่างั้นเถอะ

ลูกศิษย์หลวงปู่มั่นนี้น้อยเมื่อไรที่อัฐิกลายเป็นพระธาตุ นั้นละท่านสอนท่านสอนอย่างนั้น ตลาดแห่งมรรคผลนิพพานอยู่กับวงปฏิบัติไม่อยู่ที่อื่นว่างั้นเลย ไม่อยู่ในตำรับตำรา ไม่อยู่ในความจดจำที่ไหน เรียนมาเท่าไรก็ตามไม่ได้อยู่ที่นั่น อยู่ที่ภาคปฏิบัติ

ภาคปฏิบัตินี้คือทางจะเข้าสู่จุดความจริง เข้าสู่ตลาดแห่งมรรคผลนิพพานเข้านั้นปึง ๆ
เลย

ถ้ายังมีผู้ปฏิบัติปฏิบัติชอบอยู่ศาสนาก็แสดงผลให้เห็นอยู่อย่างนี้ เพราะสุวาก
ชาโต ภควตา ธมฺโม ท่านตรัสไว้ชอบทุกอย่างแล้ว คิดดูแต่พระอานนท์ไปทูลขอ
อาราธนาให้ท่านอายุยืนนานไป อานนท์มาหวังอะไรกับเรา ชูทันทีเลยนะ ทุกสิ่งทุกอย่าง
เราสอนเรียบร้อยหมดแล้ว สอนเพื่อมรรคผลนิพพาน ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่กับคำสอนของ
เราหมดแล้ว แล้วเธอจะมายุ่งอะไรกับเรามาก วังนั้นนะ ครั้นต่อไปก็เลยปลอบบ้าง พระ
อานนท์เสียใจ เอ้อ อานนท์ ถ้ามีผู้ปฏิบัติปฏิบัติชอบตามหลักธรรมที่เราสอนไว้นี้ พระ
อรหันต์ไม่สูญจากโลกนะอานนท์ บอกไม่สูญจากโลกเลยนะ ไม่ได้ว่ากาลนั้นกาลนี้ ถ้า
ยังมีผู้ปฏิบัติตามสวากขาตธรรมที่เราตรัสไว้ชอบแล้วนี้ พระอรหันต์ไม่สูญจากโลกนะ
อานนท์ ปลอบใจพระอานนท์

คือสวากขาตธรรมนี้หมายถึงว่าตรัสไว้ชอบ ตรงแนวต่อมรรคผลนิพพานไม่เป็น
อื่น ถึงพระพุทธเจ้านิพพานแล้วก็ตาม สายทางนี้ตรงแนวต่อมรรคผลนิพพานอยู่ตลอด
สายทางคือที่ตรัสไว้แล้วนี้คือทางเข้าสู่มรรคผลนิพพาน ถ้าไม่ปลีกแวงไปจากนี้แล้วตรง
เป้งเข้าเลย ๆ พระพุทธเจ้านิพพานไม่นิพพานไม่สำคัญ ขอให้ยึดหลักปฏิบัตินี้ให้ดีก็
แล้วกัน ถ้ายังมีผู้ปฏิบัติปฏิบัติชอบอยู่พระอรหันต์ไม่สูญจากโลกนะอานนท์

อย่างที่เขาเขียนปัญหาไปถามเรา เขาถามว่าศาสนาว่างไปพันปีจะมีแต่ชั้นนั้น ๆ
ถ้าว่างไปสองพันปีแล้วหมดพระอรหันต์ เป็นการที่ว่างต่อสวากขาตธรรมนี้อย่างยิ่ง
เขาเอาพระไตรปิฎกมาอ้าง มาอ้างก็มาวางธรรมของพระพุทธเจ้าที่ตรัสไว้ชอบนี้ พระ
ไตรปิฎกก็ความจำไปจำเอามาว่ายังงี้ก็ได้ คนไปจดจำพระไตรปิฎกก็คนมีกิเลสชอบ
กิเลสไปเขียนมานี้ พระพุทธเจ้าสิ้นกิเลสแล้วเป็นผู้สอนไว้ ต่างกันอย่างไรบ้าง บอกว่าถ้า
มีผู้ปฏิบัติปฏิบัติชอบอยู่พระอรหันต์ไม่สูญจากโลกนะอานนท์ นี่สำคัญมากนะ ขอให้
ปฏิบัติตามนี้พระอรหันต์ไม่สูญจากโลกนะอานนท์ บอกอย่างนั้นตรง ๆ เลย ไม่ได้บอก
ว่ากาลนั้น สถานที่ เวลานั้นเวลานี้ ศาสนาจะหมดอย่างนั้นอย่างนี้ พระองค์ไม่เห็นบอก

ที่เราพูดเรื่องมรรคเรื่องผลเรื่องความดี เรื่องมรรคผลนิพพาน กิเลสมันเคยมา
ประกาศเราใหม่ว่านี้กิเลสหลอกเรา ว่าเวลานั้นถึงกาลนั้น ๆ มรรคผลนิพพานจะไม่มี
กิเลสหลอกตัมสัตว์โลก ตัมพวกพุทธบริษัทเรานี้แหละให้ลัมตามกิเลส จะปฏิบัติไปเท่า
ไรก็ไม่ได้มรรคผลนิพพาน คือกิเลสมันหลอก ก็ตัวกิเลสมันเองนั้นศาสนาสิ้นไปเท่านั้น
ๆ กิเลสจะมุดมอดไปหมดไม่มีอะไรเหลือ ไม่ต้องทำความเพียร นั่งหลับครอก ๆ อยู่ก็
สำเร็จ ใครอยู่ที่ไหนก็สำเร็จ จะเป็นจะตายก็สำเร็จ ผลที่สุดนั่งภาวนาง่วงนอน นั่ง

ลัทธิหงกกันครอก ๆ อยู่สำเร็จมรรคผลนิพพาน กิเลสก็หมดไป ๆ กิเลสไม่เห็นบอก เห็นแต่มันพอกพูนหัวใจตลอดเวลา ยิ่งเวลาลัทธิหงกนั้นละกิเลสขยำหัวมัน

ศาสนาจะหมดไปเพราะไม่มีใครปฏิบัติ มีแต่เอาคัมภีร์มาอวดกัน เรียนไปก็เป็น หนองทะกะกระดาศไป เรียนไปได้แต่ความจดความจำ ได้นำลายแล้วก็มาพ่นกัน อวดรู้ อวดฉลาด อวดกิเลส กิเลสมันไม่ได้อยู่ในความจำ ธรรมะมรรคผลนิพพานไม่ได้อยู่ใน ความจำ อยู่ในความจริงต่างหาก กิเลสมันอยู่ได้หมดในความจำ แต่เข้าความจริงแล้ว กิเลสถอย ถึงความจริงมากน้อยกิเลสจะถอยตัวออกเรื่อย ถึงความจริงเต็มส่วนกิเลส หมดเลยไม่มีอะไรเหลือ

ส่วนที่ว่าศาสนาสิ้นไปเท่านั้นเท่านั้นกิเลสจะค่อยหมดไป ๆ ไม่ต้องทำบุญทำทาน รักษาศีล ภาวนา ไม่ต้อง อะไรก็ตาม กิเลสจะหมดไป ๆ ผลที่สุดนอนหลับครอก ๆ กิเลสก็หมด ไม่เห็นกิเลสบอกไว้ มันจะบอกไว้ยังไงก็เพราะต่างคนต่างสั่งสมตลอดเวลา ได้ยินใหม่ละพวกนี้ หรือพากันไปวิ่งตามกิเลส ลบล้างศาสนา ลบล้างพระพุทธเจ้าผู้สิ้น กิเลสเหรอ ว่ามรรคผลนิพพานไม่มี ทำบุญไม่ได้บุญ ทำบาปไม่ได้บาป สวรรค์ไม่มี นรกไม่มี นิพพานไม่มี มีแต่กิเลสหลอกสัตว์โลกทั้งนั้นแหละ

ผู้บริสุทธิ์เองรู้เพียงคนเดียวนี้กระจายไปหมดเลย รู้หมด องค์ใดที่รู้ตามพระพุทธ เจ้าแล้วหายสงสัยทันที ที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้นั้นถูกทุกอนุกระเบียด อย่าว่า กระเบียดเลยนะ ว่าบาปมีมี พระพุทธเจ้าองค์ไหนสอนก็ต้องสอนว่าบาปมี สอนเป็นอื่น ไปไม่ได้ บุญมี นรกมี สวรรค์มี นิพพานมี นี่คือความจริงที่พระพุทธเจ้าทั้งหลายสอนไว้ เต็มเหนี่ยว สวากขาตธรรมตรัสไว้ชอบแล้วทั้งนั้น ทุก ๆ พระพุทธเจ้าตรัสอย่างเดียวกัน หมด แต่กิเลสมันลบล้างว่าบาปไม่มี บุญไม่มี ให้คนฮึกหาญในการทำ ความชั่ว กิเลส เปิดทางให้ ถ้าทำความชั่วแล้วไม่มีกาลสถานที่เวลาลำเวลา ทำได้ทุกเวลาลำเวลา ถ้าจะทำคุณ งามความดีแล้วเอาปีเอาเดือนเอาความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้ามาก็ดมกกันไว้หมด นั่น เห็นไหมกิเลสมันเก่งไหม พวกเราไม่รู้

นี่เรียนมาเสียพอ ถ้าเราไม่ได้เรียนเขาก็จะว่าหลงตานี้เป็นบ้านะซี นี่เราเรียนมา แล้ว ทางภาคปริยัติเราก็ผ่านมาแล้ว ภาคปฏิบัติก็เรียกว่าเอาตายเข้าว่าอย่างที่ว่านะ ทุก อย่างเอาตายเข้าว่าทั้งนั้นแหละ ภาคปริยัติยังไม่ได้เอาตายเข้าว่า ยังมีหวังที่จะเป็นพระ อรหันต์ข้างหน้าอยู่ ทางปริยัติจึงไม่เอาตายเข้าว่า แต่เรื่องเข้มแข็งไม่ต้องบอกแหละ เพื่อรู้นี้แล้วจะได้ออกปฏิบัติ ที่นี้ออกปฏิบัติละ ที่นี้เอาตายเข้าว่าเลย จุดนั้นจุดสำคัญ มาก

นี่ก็เรียนมาหมด เรียนมาแบบ ว่าบาปว่าบุญว่าคุณวาทโทษ ไม่ได้ผิดกันอะไรกับ พวกเรานะ พวกเรียนมากเรียนน้อยเราไม่ประมาทนะ เราเป็นอย่างนั้นจริง ๆ เรียนมาก

เรียนน้อยไม่ได้สำคัญอะไรเลย ความสงสัย เรียนเท่าไร ๆ สงสัยมากเข้าไป ๆ เรียน บาบสงสัยบาป เรียนบุญสงสัยบุญ เรียนนรกสงสัยนรก เรียนสวรรค์สงสัยสวรรค์ จนกระทั่งเรียนนิพพานก็ไปตั้งเวทีติดกับนิพพาน นิพพานมีหรือไม่มีนะ สุดท้ายก็ลบหมด สิ่งเหล่านี้ว่าไม่มี นั่นเห็นไหมกิเลสมันเอา แต่เรามันไม่ได้ลบแต่ว่ามันสงสัย มันยังไม่ถึง ชั้นลบ เป็นชั้นสงสัย

ใครหน่าที่สามารถจะมาชี้แจงเรื่องมรรคผลนิพพานว่ามีอยู่ที่นี่ เราจะกราบคนนั้น มอบกายถวายตัวต่อท่าน แล้วเราจะเอาให้ถึงตายเลย เอาให้กิเลสตาย ถ้ากิเลสไม่ตาย เราต้องตาย ขอแต่ปลงใจลงเชื่อแน่แล้วว่ามรรคผลนิพพานยังมีอยู่ เราจะเอาตายเข้าว่า เลย นั่นชิตถึงได้ไปหาหลวงปู่มัน ท่านก็จี้เข้าไปเลย ทือ มรรคผลนิพพานอยู่ไหน โถ เหมือนท่านเอาเรดาร์จับไว้เลยนะ ทือ มรรคผลนิพพานอยู่ไหน ดินเป็นดิน น้ำเป็นน้ำ ลมเป็นลม ไฟเป็นไฟ อากาศเป็นอากาศ ท้องฟ้ามหาสมุทรเป็นท้องฟ้ามหาสมุทร ไม่ใช่มรรคผลนิพพาน ไม่ใช่กิเลส กิเลสจริง ๆ มรรคผลนิพพานจริง ๆ อยู่ที่หัวใจ เวลานี้ หัวใจนั้นถูกกิเลสปิดบังไว้ เปิดอันนี้ออก ไม่ต้องถามหามรรคผลนิพพาน ถามหาทำไม ขอแต่เปิดกิเลสเครื่องปิดบังนี้ออกเถอะ

โห ลงใจเลย หาที่ไหนหามรรคผลนิพพาน พระพุทธเจ้าหาที่ไหน พระพุทธเจ้า ท่านหาที่นี้ มันหาทางปลีกแฉะไปอย่างอื่นไม่ได้ก็ตั้งลงชิต พระพุทธเจ้าพระอรหันต์ท่าน ตรัสรู้ที่ไหน ท่านบรรลุธรรมที่ไหน บรรลุที่หัวใจนี่นะ ไม่ได้บรรลุที่ดินฟ้าอากาศนะ ชัด ลงตรงนั้นเราก็ลงใจปึ้งเลย เอาละที่นี้ ชัดกันเลย เอาตายเข้าว่าไม่ต้องมีกรรมการแยก แหละ นั่นละที่ว่าทุกข์มากที่สุด ตกนรกทั้งเป็น

การศึกษาเล่าเรียนมาเป็นอย่างนั้นนะ เรียนไปเท่าไรก็ตามเถอะไม่ได้หายสงสัย หาหลักหาเกณฑ์ไม่ได้ หาที่ยึดที่เกาะไม่ได้ เราอย่าเข้าใจว่าคนนั้นเรียนมากคนนี้เรียน น้อยจะเป็นที่ยึดที่เกาะได้นะ ไม่ได้ว่างั้นเลย โลเลเหมือนกันกับเรานี้ละ เรียนไปเท่าไร ยิ่งสงสัยมากเข้าไป กิเลสยิ่งสั่งสมตัวมากขึ้น ๆ ต้องภาคปฏิบัติจับเข้าไปชิต พอจับเข้าไป อ้อ ๆ ที่นี้ก็เบิกออก ๆ เรื่องความจอมปลอมทั้งหลายเหล่านั้นก็เบิกออก ๆ พอ เต็มที่แล้วเปิดหมดเลย โลกวิทู รู้แจ้งโลก โลกนอกโลกในตลอดทั่วถึง หายสงสัย ไม่ต้องทูลถามพระพุทธเจ้า พระองค์รับสั่งไว้ยังงี้เป็นจริงอยู่แล้ว ๆ เป็นแต่เรายังไม่เห็น พอไปเห็นไปเจอเข้า อ้อ เท่านั้นละพอ นี่ละพระพุทธเจ้าสอนโลกท่านสอนด้วยความจริงความจริง ท่านไม่ได้แหละแหละหลอกลวงเหมือนกิเลส กิเลสนี้ตัวหลอกลวงที่สุด

ลูกศิษย์หลวงปู่มันนี่ โถ หลายองค์นะ นี่ละท่านออกมาจากป่า ๆ ป่าของครั้ง พุทธกาล ป่าของศาสนานี้ละคือมหาวิทยาลัยพุทธศาสนา อยู่ในป่าในเขา รุกขมูล เสนาสน์ บวชแล้วไล่เข้าป่าเข้าเขาในถ้ำเงี้ยวผา ป่าช้าป่ารกชัฏ นั่นคือมหาวิทยาลัยสอน

พระให้สั้นจากกิเลสตรงนั้น อาจารย์มหาวิทยาลัยครั้งพุทธกาลมีแต่พระอรหันต์ เป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย พวกนักศึกษาคือพวกปฏิบัติตามนั้นแหละ เรียกว่าพวกนัก ศึกษาปฏิบัติตาม แล้วก็สำเร็จออกมา ๆ

เดี๋ยวนี้มหาวิทยาลัยในป่ามันลากออกมาเป็นมหาวิทยาลัยในกรุงเทพแล้วนะ มหาวิทยาลัยในวัดในวามวิทยาลัยชี้หมาอะไรเราก็ไม่รู้แหละ เราเรียนน้อย มหาวิทยาลัยชี้หมาชี้หมาอะไรก็ไม่รู้ ตั้งโก๋ ๆ อย่างนั้น โลกเขาตั้งยังงี้ก็วิ่งตามโลกเขา เป็นบ้าไปตามโลกเขา ศาสนาวิ่งไปตามโลก คือกิเลสลากจูงไป เวลานี้ศาสนามีที่ไหน มีแต่กิเลสเหยียบย่ำทำลายตีตลาดตเลแหลกหมดแล้วเวลานี้ ศาสนาเหลือแต่ตำราแต่ คัมภีร์ กิเลสออกเฟ้นพ่าน ๆ เต็มบ้านเต็มเมือง เต็มพระเต็มเณร เต็มวัดเต็มวา เต็ม เขาเต็มเราเต็มไปหมด

เราไม่รู้ว่ามีกิเลสออกตีตลาดเวลานี้ เรายังไม่รู้ที่อยู่หรือ ถ้ายังไม่รู้เราจะสั่งสมกอง ทุกข์ให้มากมูนยิ่งขึ้นกว่านี้อีกนะ เพียงเท่านั้นก็หนักพอแล้วเรื่องกองทุกข์ทับถมหัวใจ สัตว์ เพราะกิเลสเป็นผู้ก่อขึ้นมา ถ้าเรารู้เมื่อไรแล้วค่อยเบิกออก ๆ ทุกข์นี้จะเบาบางไป เรื่อย ๆ เบิกหมดแล้วไม่มีทุกข์ กิเลสเท่านั้นเป็นผู้สร้างกองทุกข์ ชี้นี้เลย ไม่มีทุกข์แล้ว ในจิตนี้ ถึงธาตุชั้นธจะเจ็บไข้ได้ป่วย ก็รู้ที่อยู่ธาตุชั้นธเจ็บไข้ได้ป่วย บีบบังคับให้มันซึม ซาบกันให้ประสานกันก็ไม่มี ที่จะให้กระเทือนกับจิตใจนี้ไม่มีเป็นหลักธรรมชาติ เจ็บ ตรงไหนก็รู้ว่าเจ็บ แต่เจ็บเป็นเจ็บ เราเป็นเรา ไม่เข้ากัน มันคนละอัน ต่างอันต่างจริงไม่ ประสานกัน ไม่กระทบกระเทือนกัน นั่นท่านรู้ท่านรู้อย่างนั้น ไม่ต้องบังคับ เป็นเอง เมื่อถึงขั้นเป็นเองแล้วเป็นอฐานะ คือจะให้เป็นอย่างอื่นไปไม่ได้แล้ว

ถาม ศีลข้อที่สาม กามะ ผู้ปฏิบัติธรรมจะละได้ขาดหรือไม่

ตอบ ถ้าควรละได้ขาดได้ทั้งนั้น ไม่ว่าจะฆราวาสไม่ว่าพระ เพราะกิเลสมันไม่เลือกกว่าพระ ว่าโยม ธรรมก็ไม่เลือกกว่าพระว่าโยม เป็นธรรมล้วน ๆ ได้เหมือนกัน ถ้าผู้ปฏิบัติตาม ธรรมแล้วมาได้ทั้งนั้น ฆราวาสสำเร็จมรรคผลนิพพานมีเยอะในครั้งพุทธกาล ฆากิเลส ไม่ได้สำเร็จเป็นพระอรหันต์ได้ยังไง กิเลสตัวกามะ เป็นตัวฟ้าดินถล่ม ก่อความยุ่งยาก วุ่นวาย ก่อความทุกข์ให้โลกทั้งหลาย เวลานี้มีแต่ราคาตัดสินหานี้ตัวสำคัญ ออกหน้าออก ตา

ให้มันขัดก็ต้องขึ้นเวทีพีดกันลงดูซิ มันได้เห็นชัด กิเลสตัวไหนที่มันเก่งที่สุดไม่มี ตัวไหน ชี้นี้ได้ตัวกามกิเลสนี้เป็นตัวที่รุนแรงที่สุด เหนียวแน่นที่สุด แก่ยากที่สุด ใช้สติ ปัญญาฟ้าดินถล่มกว่าจะแก้กันตก ให้มันเห็นอย่างนั้นซิ กิเลสอย่างอื่นไม่ได้รุนแรงนะ ตัวกามราคะนี้รุนแรงมาก กามะสุ มิจฉาจาร กามราคะนี้รุนแรงมากเต็มหัวใจคนหัวใจ

สัตว์ ใครก็ตามรุนแรง ขึ้นเวทีแล้วถึงรู้ความรุนแรง ความฉลาดแหลมคม ความเหนียวแน่นของมัน ถ้าไม่ขึ้นไม่รู้ มีแต่มันกล่อมไปเรื่อย

อยากได้ห้าเมีย อยากได้หกเมีย อยากได้ยี่สิบห้า สามสิบห้า ให้มันกล่อมไป มันกล่อมไปอย่างนั้นนะกิเลสกล่อม ได้สองเมียไม่พอ ได้สามเมื่อยังดี พอเห็นอีหนูมาอีกสี่เมียตึนนะ พอมาอีก ห้าเมียตึนนะ สิบเมียตึนนะ แล้วผู้หญิงมองเห็นผู้ชายก็เหมือนกัน ผัวเดียวไม่พอ สองผัวตึนนะ สามผัวตึนนะ มีแต่ตึนนะ ๆ จนตาย จม นี่ละเรื่องของกามกิเลส มันรุนแรงขนาดนั้น เวลาจะหักคอมันชี มันติดมันตึนมันพึดมันเหวี่ยง ไม่มีอะไรหนักยิ่งกว่ากามกิเลส เหนียวแน่นจริง ๆ ตัวนี้ พอตัวนี้ขาดสะบั้นลงไปแล้วไม่เห็นมีอะไรรุนแรง จิตนี้หมุนตัวขึ้นไปเอง

เพราะฉะนั้นพระอนาคามี คือผู้สิ้นกามกิเลสแล้วจึงไม่กลับมาเกิดอีก จิตจะลอยตัว ตัวตึงตูดคือตัวกามกิเลส ตึงตูดให้กลับมาเกิดแก่เจ็บตายแบกกองทุกข์ทั้งหลายอยู่ นี่มีกามกิเลส พอตัวนี้ขาดสะบั้นลงไปแล้ว จิตจะเป็นล้าลือเลยหมุนขึ้นเรื่อย ๆ เพราะฉะนั้นพระอนาคามีท่านจึงไม่กลับมาเกิดอีก ถึงจะไม่สำเร็จเป็นพระอรหันต์ในเวลานั้นก็ตาม ท่านก็ไปตามขั้นของท่านเรื่อย ๆ ให้คืนท่านไม่คืน อวิหา อดตัปปา สุตัสสา สุตัสสี อกนิฏฐา สุตธาवास ๕ ชั้น นี่คือขั้นที่อยู่ของพระอนาคามีอันดับที่ว่าสอบได้ ๕๐% ก็อยู่อวิหา นี่สูงขึ้นไปกว่านั้นขึ้นไปอดตัปปา สุตัสสา สุตัสสี อกนิฏฐา พอก้าวจากอกนิฏฐาก็ถึงนิพพานปั๋งเลย ไม่คืน มันรู้อยู่ในหัวใจไม่ต้องไปถามใครละ เหมือนกันอันนี้ก็ดี

กิเลสนอกจากกามราคะนี้ยังเหลืออยู่เพียงไร ตายแล้วจะไปชั้นไหน ๆ ไม่ต้องบอกมันรู้เอง นี่ละพระพุทธเจ้าทรงบัญญัติไว้ว่าพรหม ๑๖ ชั้น พวกอวิหา อดตัปปา สุตัสสา สุตัสสี อกนิฏฐา นี่เป็นสุทธาวาส ๕ ชั้น แสดงไว้ผิดที่ตรงไหน ถ้าปฏิบัติปั๊บจับกันได้เลยทันที ทรงรู้แล้วเห็นแล้วบัญญัติไว้แล้ว แต่เราไม่เห็น ตาบอดก็ไปลบล้างสิ่งเหล่านี้ว่าไม่มีนะซี สวรรค์ไม่มี พรหมโลกไม่มี นิพพานไม่มี ไม่ได้ปฏิบัติ มันไม่มีด้วยอำนาจของกิเลสปิดบังต่างหาก ถ้าธรรมเปิดออกไปแล้วอะไรไม่มีก็รู้ อะไรมีทั้งหมด

เป็นใจใครฟัง นรกมีหรือไม่มี บาปมีหรือไม่มี บุญมีหรือไม่มี ให้ไปถามกิเลสนะ แล้วกิเลสจะบอกว่าไม่มีทันทีเลย เอ้า ทำอะไรทำลงไปเถอะ อยากได้สิบห้ายี่สิบเมียก็ได้ไปเถอะว่างั้นเลย บาปกรรมไม่มีแล้ว

ถาม ผิดศีลข้อกาเมฯ ตายไปจะไปเกิดที่ไหนครับผม

ตอบ ถ้าทำบาปก็ลงนรกมีเท่านั้นแหละ ถ้าทำดีก็ขึ้นไป โอ๊ยเราไม่อยากจะตอบถามอย่างนี้ เด็กอมมือมันก็ตอบได้ จำเป็นอะไรต้องถาม เอ้าจริง ๆ นะ นี่เอาหลักความจริงถอดออกจากหัวใจมาพูด กาเมฯ นี่หนักมากที่สุด กิเลสสามแดนโลกธาตุนี้ กิเลสตัวนี้เป็นตัวที่ออกสนามออกรบทุกสิ่งทุกอย่าง โลกธาตุห้วนไหวเพราะตัวนี้ทั้งนั้น พอตัวนี้ดับลง

ไปแล้วเหมือนว่าบ้านร้าง ทั้ง ๆ ที่มีคนอยู่แต่ก็เหมือนบ้านร้าง ตัวคึกตัวคะนองตัวดีด
ตัวดีนให้ก่อกวบ้านเมืองคือตัวนี้มันตายไปแล้ว ที่นี้ยังเหลือแต่ผู้มีสมบัติผู้ดีก็เหมือน
บ้านร้าง ไม่ได้ก่อกวไม่ได้แสดงอะไรต่าง ๆ ให้เป็นความเดือดร้อนขึ้นมาแก่บ้าน ที่ว่า
บ้านร้างแต่มีคนอยู่เป็นอย่างนั้นละ คือเงียบไปหมดเลยทั้ง ๆ กิเลสนอกนั้นก็ยังมีอยู่ ยัง
อยู่ก็เหมือนกับว่ามีแต่คนตีว่างั้นเถอะ พวกนี้พวกจะก้าว พวกไม่ถอยพวกพ้นจากนี้แล้ว
ต่อไปนี้ให้พร